

วัดปากน้ำ

ประวัติความเป็นมา

วัดปากน้ำ เป็นวัดโบราณ สร้างสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นวัดสำคัญประจำหัวเมืองหน้าด่านทางทะเล มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช พระราชทานทรัพย์ในการบูรณปฏิสังขรณ์ และได้มีการบูรณปฏิสังขรณ์มาโดยตลอด

สมัยรัชกาลที่ ๓ มีการบูรณปฏิสังขรณ์ครั้งใหญ่ ต่อมาสมัยรัชกาลที่ ๕ โปรดให้บูรณปฏิสังขรณ์ทั้งพระอาราม โดยให้อนุรักษ์ศิลปะเดิมไว้ และโปรดให้พระบรมวงศานุวงศ์นำพระกฐินหลวงมาถวายตลอดรัชกาล

สมัยรัชกาลที่ ๖ วัดปากน้ำไม่มีเจ้าอาวาส พระราชสุธี วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เจ้าคณะปกครอง ได้ส่งพระสมุห์สวด จนทสโร มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส สร้างเสนาสนะ โรงเรียนพระปริยัติธรรม และสอนวิปัสสนากัมมัฏฐาน มีพระภิกษุสามเณร และสาธุชนเข้ามาศึกษาปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก เป็นศูนย์กลางการปฏิบัติธรรม การศึกษาภาษาบาลี ต่อมาพระสมุห์สวด จนทสโร ได้เลื่อนสมณศักดิ์มาโดยลำดับ สมณศักดิ์สุดท้ายเป็น **พระมงคลเทพมุนี** หรือเรียกว่า **หลวงพ่อดาววัดปากน้ำ**

ต่อมาวัดปากน้ำได้รับการปรับปรุงทัศนียภาพและบูรณปฏิสังขรณ์พระอุโบสถ พระวิหาร ส่วนเครื่องบนเป็นศิลปะสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ แต่ตัวฐานรากและอาคารยังเป็นแบบสมัยกรุงศรีอยุธยา

สถานะและที่ตั้ง

วัดปากน้ำ เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดสามัญ ตั้งอยู่เลขที่ ๘ แขวงปากคลองภาษีเจริญ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร มีที่ดินตั้งวัด เนื้อที่ ๒๐ ไร่ ๘๘ ตารางวา

สิ่งสำคัญ

พระอุโบสถ เป็นอาคารก่ออิฐถือปูน ลักษณะทรงไทย หลังคาลาด ๒ ชั้น มีมุขเด็จหน้าและหลัง มุงกระเบื้อง ประดับช่อฟ้า ใบระกา ทางหงส์เป็นหัวนาค หน้าบัน ชุ่มหน้าต่างและประตู หน้าหลังประดับด้วยลายดอกไม้ บานประตูเขียนลายรดน้ำเป็นรูปต้นไม้ ผนังภายในเขียนลายประแจจีนโดยรอบ

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๔ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาส ได้ต่อเติมมุขด้านหน้า โดยขยายออกมา เพื่อประกอบสังฆกรรม และเป็นสถานที่ฟังธรรมของอุบาสกอุบาสิกาในวันธรรมสวนะ (วันพระ)

พระประธาน เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ลงรักปิดทอง เป็นศิลปะสมัยกรุงศรีอยุธยา นุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระนามว่า **พระพุทธมหามงคล** บนฐานชุกชีมีพระพุทธรูปบริวารประดิษฐาน ดังนี้

พระพุทธรูปสี่ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพรรณวดี พระราชทาน

พระพุทธรูปปางสมาธิ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร พระราชทาน

พระพุทธรูปปางห้ามสมุทร ๒ องค์ เป็นของเก่าคู่พระประธาน

พระพุทธรูปปางฉันทสมอ และปางประทานพร พระนามว่า **โคตโมพุทธโอ**

พระวิหาร มี ๓ หลัง คือ

หลังที่ ๑ อยู่ทิศเหนือของพระอุโบสถ ลักษณะทรงโรง มุงกระเบื้อง ขนานกับพระอุโบสถ หน้าบันประดับลายปูนปั้น มีกำแพงแก้วกั้นเป็นขอบเขต

หลังที่ ๒ และ ๓ อยู่ด้านขวา และด้านซ้ายพระอุโบสถ เรียกว่า วิหารสมเด็จ ศิลปะสมัยรัชกาลที่ ๓ หน้าบันก่ออิฐถือปูน บันลวดลายติดกระเบื้อง

พระวิหารคด เป็นอาคารก่ออิฐถือปูน ลักษณะทรงไทย ประดับช่อฟ้า ใบระกา ผนังภายในเป็นที่บรรจุอัฐิ ประดิษฐานพระพุทธรูปปั้นสมัยอยุธยา จำนวน ๑๔ องค์

หอไตร หรือ **หอพระไตรปิฎก** สร้างสมัยกรุงศรีอยุธยา อยู่ในสระน้ำ เป็นไม้จำหลักทั้งหลัง และบูรณปฏิสังขรณ์ในสมัยรัชกาลที่ ๕ โดยบูรณะอนุรักษของเดิมไว้

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๙ หอไตรอยู่ในสภาพทรุดโทรม จึงมีการบูรณะใหม่ทั้งหลัง ถอดแบบของเดิม ทำลวดลายเหมือนเดิม ฝาผนังด้านนอก ลงรักปิดทองทึบทั้งหลัง ผนังด้านในเขียนภาพ บนฝาเพดานทั้งด้านในและด้านนอกปิดทองทึบ เสาศูทุกต้นติดกระจกประดับลาย และจารึกอักษรไว้ด้านนอก

ทางทิศใต้ว่า **เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช องค์เอกอัครศาสนูปถัมภก พระชนมพรรษา ๕ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๐**

ศาลาการเปรียญ มี ๒ หลัง หลังเดิมเป็นอาคารทรงไทยโบราณ ทำด้วยไม้สัก หลังคามุงกระเบื้อง ประดับช่อฟ้า ใบระกา ทางหงส์ มีการบูรณปฏิสังขรณ์หลายครั้ง หลังใหม่เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ประดับลวดลายปูนปั้น ศิลปะสมัยกรุงศรีอยุธยา ตั้งอยู่บริเวณศาลาหลังเดิม ชื่อว่า ศาลาสด สร้างเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ มีรูปปั้น **หุ่นขี้ผึ้งพระมงคลเทพมุนี** ประดิษฐานบนมหาธรรมมาสน์ชั้นบน

หอรระฆัง มี ๒ หลัง หลังเดิมตั้งอยู่ระหว่างพระวิหารและพระอุโบสถ เป็นของโบราณคู่กับวัด และรักษาอยู่ในสภาพเดิม มีลวดลายปูนปั้น ศิลปะสมัยกรุงศรีอยุธยา ยอดทำเป็นทรงแหลมคล้ายมีมุขสี่ด้านเป็นรูปโค้งกลีบบัว หลังใหม่ตั้งอยู่ด้านหลังพระอุโบสถ

ธรรมาสน์ไม้จำหลัก สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง ใต้กระຈังปฏิญานเป็นลายหน้ากระดาน บัวหงายบัวคว่ำ มีลูกแก้วที่ห้องไม้ ใต้บัวคว่ำเป็นแข่งสิงห์ขนาดยาว ใต้ลงมาเป็นรูปครุฑยุดนาคแบกอยู่ ๔ มุม ตรงกลางของ ๔ ทิศ เป็นรูปนรสิงห์

สังขารพระมงคลเทพมูณี (หลวงพ่อด) ในทีบทองทีบ ประดิษฐาน ณ หอสังเวชนียมวงคลเทพนิมิต
รูปหล่อโลหะพระมงคลเทพมูณี ประดิษฐาน ณ หอสังเวชนียมวงคลเทพนิมิต